BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
av den 12 februari 2003 *

I mål C-399/02 P(R),

Luigi Marcuccio, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, Tricase (Italien), företrädd av L. Garofalo, avvocato,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 27 september 2002 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts ordförande i mål T-236/02 R, Marcuccio mot kommissionen (REGP 2002, s. I-A-185 och II-951), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut,

* Rättegångsspråk: italienska.

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av C. Berardis-Kayser och E. De March, båda i egenskap av ombud, biträdda av A. Dal Ferro, avvocato, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten F.G. Jacobs,

följande

Beslut

1 Luigi Marcuccio har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 11 november 2002, i enlighet med artikel 225 EG och artikel 50 andra stycket i EG-stadgan för domstolen överklagat det beslut som förstainstansrättens ordförande meddelade den 27 september 2002 i mål T-236/02 R, Marcuccio mot kommissionen (REGP 2002, s. I-A-185 och II-951, nedan kallat det överklagade beslutet), varigenom förstainstansrätten avslog klagandens ansökan om interimistiska åtgärder bestående i dels uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut av den 18 mars 2002 att omplacera tjänsten A 7/A 6 och dess innehavare,

Luigi Marcuccio, från generaldirektoratet för utveckling, delegationen i Luanda (Angola), till generaldirektoratet för utveckling i Bryssel (Belgien) (nedan kallat det omtvistade beslutet), dels att det skulle förordnas att han omedelbart skulle få återinträda i den tjänst som han tidigare utövat vid nämnda delegation.

2 Kommissionen har yttrat sig skriftligt genom en skrivelse som inkom till domstolens kansli den 5 december 2002.

3 De faktiska omständigheter som ligger till grund för talan anges på följande sätt i det överklagade beslutet:

"1 Sökanden, som är tjänsteman i lönegrad A 7, placerades från och med den 16 juni 2000 på kommissionens delegation i Luanda (Angola).

2. Det problematiska relationer som han hade till delegationens chef ledde till att sökanden informerade den centrala administrationen om den konfliktfyllda situation han befann sig i. Han meddelade detta för först gången under en tjänsteresa till Bryssel den 30 januari 2001, därefter genom e-postmeddelanden av den 23 respektive den 24 april 2001, och slutligen i samband med nya möten i Bryssel i juni 2001.

3. Sökanden är sedan den 4 januari 2002 sjukledig i sitt andra hemvist i Tricase (Italien).

4. Under denna sjukledighet begärdes i en skrivelse av den 22 januari 2002 som undertecknats av doktor Simmonet, förtroendeläkare med ansvar för kontroll av sjukfrånvaro, att Luigi Marcuccio skulle bege sig till Bryssel för att där genomgå en läkarundersökning. Eftersom sökanden inte begav sig till Bryssel, meddelade kommissionens generaldirektorat för utveckling i en skrivelse av den 13 februari 2002 att sökandens frånvaro sedan den 31 januari 2002 ansågs vara oberättigad, och han kallades till en läkarundersökning i Bryssel den 18 februari samma år. I en skrivelse daterad den 20 februari 2002 meddelade doktor Simmonet sökanden att hans frånvaro var medicinskt godkänd allt sedan början av hans sjukledighet, till följd av ett nytt intyg från hans psykiatiker, av vilket det klart framgick att han helt saknade förmåga att förflytta sig. Den 20 juni 2002 konstaterades på nytt att sökanden inte hade någon arbetsförmåga och att han inte skulle kunna återuppta sitt arbete under den närmaste framtiden.

5. Den 11 januari 2002 fattade kommissionen ett beslut om omplacering av sökanden till Bryssel 'från och med början av år 2002'.

6. Detta beslut har ogiltigförklarats och ersatts av det [omtvistade] beslutet. [I detta beslut] anges att det träder i kraft den 1 april 2002."

4 Luigi Marcuccio väckte, genom ansökan som kom in till förstainstansrättens kansli den 8 augusti 2002, talan med stöd av artikel 91.4 i Tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna och yrkade dels att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras, dels att kommissionen skulle förpliktas att:

— ersätta hans ideella, existentiella, biologiska, fysiska och psykiska skador med ett belopp om 100 000 euro eller med ett högre eller lägre belopp som domstolen fann skäligt,

— utbetala den ersättning avseende hans tjänst i Angola som inte har betalats ut sedan dagen för ikraftträdandet av det omtvistade beslutet, och närmare bestämt nämnda ersättning jämte ränta från och med den 1 april 2002,

— ersätta rättegångskostnader och de arvoden som hade anknytning till förfarandet.

5 I en separat handling som ingavs till förstainstansrättens kansli samma dag ansökte Luigi Marcuccio även om att det skulle förordnas dels om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet, dels att han omedelbart åter skulle få träda i den tjänst han tidigare hade utövat vid kommissionens delegation i Angola.

6 Eftersom villkoret om att skyndsamhet skall föreligga inte var uppfyllt, avslog förstainstansrättens ordförande genom det överklagade beslutet ansökan om interimistiska åtgärder.

7 Vad gäller den första skada som klaganden åberopat, som består i att hans anseende och yrkeskarriär har skadats, har förstainstansrättens ordförande anfört att ett beslut om omplacering till Bryssel av en tjänsteman som tidigare varit placerat vid en delegation i ett tredje land inte är av sådan art att en yrkesanknuten skada uppkommer, eftersom beslutet inte på något sätt har drag av disciplinär åtgärd. Förstainstansrättens ordförande ansåg vidare att om en sådan skada skulle fastställas, så kan skadan ersättas på ett lämpligt sätt genom en ogiltigförklaring av beslutet inom ramen för målet i sak, och att det dessutom inte kan uteslutas att klaganden till följd av en sådan ogiltigförklaring på nytt kan placeras på sin gamla tjänst (punkt 35 i det överklagade beslutet).

8 Vad gäller den andra påstådda skadan, rörande klagandens psykologiska och fysiska tillstånd, angav förstainstansrättens ordförande att Luigi Marcuccio saknar medicinsk arbetsförmåga sedan början av månaden januari 2002, en tidpunkt vid vilken hans hälsotillstånd hindrade honom från att bege sig till

Bryssel för en läkarundersökning. Förstainstansrättens ordförande konstaterade följaktligen att klagandens psykologiska och fysiska tillstånd inte ursprungligen kan anses ha orsakats av det omtvistade beslutet, eftersom sjukdomen förelåg redan före det att beslutet fattades, och att sjukdomen än mindre kan anses ha utgjort en nödvändig följd av beslutet. Nämnda ordförande konstaterade att det framgår av handlingarna i målet att det konfliktfyllda förhållande som tjänstemannen under flera månader i följd hade till chefen för kommissionens delegation i Angola gav upphov till försämringen av hans hälsa (punkt 37 i det överklagade beslutet).

9 Förstainstansrättens ordförande fann mot denna bakgrund att det inte fanns något som gjorde det möjligt att dra slutsatsen att klagandens psykologiska och fysiska problem kan åtgärdas genom att uppskov med verkställigheten av detta beslut beviljas, eftersom något i tillräcklig grad styrkt orsakssamband mellan det omtvistade beslutet och den påstådda skadan inte förelåg (punkt 38 i det överklagade beslutet).

10 Förstainstansrättens ordförande fann dessutom att "det i vart fall kan betvivlas att sökanden har något intresse av att erhålla det sökta uppskovet med verkställighet, vars verkan skulle vara just att ånyo placera honom i en yrkesmässig situation som är identisk med den som ligger till grund för försämringen av hans hälsa. Ett uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet skulle således inte kunna lösa de problem som visats föreligga" (punkt 39 i det överklagade beslutet).

11 Förstainstansrättens ordförande drog därav slutsatsen att Luigi Marcuccio inte hade förmått visa att det omtvistade beslutet medfört verkningar som innebar att dess verkställighet bör uppskjutas intill dess att förstainstansrätten avgjort tvisten i sak (punkt 40 i det överklagade beslutet). Nämnda ordförande ansåg således att villkoret om att ett krav på skyndsamhet skall föreligga inte var uppfyllt och avslog ansökan om uppskov med verkställighet utan att pröva villkoret avseende huruvida talan vid ett första påseende framstod som befogad (*fumus boni juris*). Nämnda ordförande fann också att det aktuella avslagsbeslutet med nödvändighet medförde ett avslag på sökandens begäran om att omedelbart åter få träda i den tjänst han tidigare utövat, eftersom detta krav var accessoriskt till ansökan om uppskov med verkställigheten (punkt 41 i det överklagade beslutet).

12 I sitt överklagande har klaganden yrkat att domstolen skall upphäva det överklagade beslutet, förordna om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet och om att han omedelbart åter skall få träda i den tjänst han tidigare utövat — eller i andra hand att målet skall återförvisas till förstainstansrätten — samt att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Klaganden har åberopat åtta grunder till stöd för sitt överklagande, varav vissa har uppdelats i flera delgrunder, vilka enligt klaganden avser olika åsidosättanden av gemenskapsrätten. Dessa olika grunder skall således prövas var för sig.

14 Kommissionen har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet och förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Genom sin första grund, som är uppdelad i sex delgrunder, har klaganden kritiserat förstainstansrättens ordförande för bristande logik i det överklagade beslutet. Genom den första delen av denna grund ifrågasätts särskilt punkt 39 i beslutet, på så sätt att klaganden anser att förstainstansrättens ordförande borde ha fastställt att ansökan om interimistiska åtgärder inte kunde tas upp till sakprövning om han hade befogade tvivel avseende sökandens intresse av att erhålla de sökta åtgärderna. Genom den andra delgrunden, som likaledes avser punkt 39 i det överklagade beslutet, har det samband som fastställts mellan detta befogade tvivel och kravet på skyndsamhet kritiserats på den grunden att de två begreppen inte kan anses ha något logiskt samband med varandra.

16 I detta hänseende skall det konstateras att punkt 39 i det överklagade beslutet innehåller överväganden som uppenbarligen är överflödiga, eftersom förstainstansrättens ordförandes slutsatser avseende de interimistiska åtgärderna med nödvändighet följer av punkt 38 i samma beslut. Det följer emellertid av fast rättspraxis att anmärkningar som riktats mot överflödiga skäl i förstainstansrättens överklagade domar eller beslut skall underkännas (se bland annat dom av

den 22 december 1993 i mål C-244/91, Pincherle mot kommissionen, REG 1993, s. I-6965, punkt 31, beslut av den 25 mars 1996 i mål C-137/95 P, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. I-1611, punkt 47, och dom av den 24 oktober 2002 i mål C-82/01 P, Aéroports de Paris mot kommissionen, REG 2002, s. I-9297, punkt 41).

17 Talan kan av samma skäl inte bifallas på den första grundens sjätte delgrund, genom vilken klaganden har kritiserat att ett yttrande i punkt 32 i det överklagade beslutets är obskyrt och ologiskt. Domstolens ordförande konstaterar vidare att denna punkt endast påminner om ändamålet med förfarandet för interimistiska åtgärder, med hjälp av ordagranna citat ur fast rättspraxis. Det stämmer att nämnda beslut innehåller ett uppenbart skrivfel i den officiella språkversionen (den italienska), ett fel som har sitt ursprung i den italienska översättningen av punkt 62 i beslutet av den 25 mars 1999 i mål C-65/99, Willeme mot kommissionen (REG P(R) 1999, s. I-1857). Det är emellertid ändå så att nämnda fel, som består i att några ord utelämnats, inte är av sådan art att förståelsen av det överklagade beslutet därmed allvarligt äventyras.

18 Den första grundens tredje, fjärde och femte delgrunder hänför sig till punkterna 37 och 38 i det överklagade beslutet, och innehåller även de kritik mot bristande logik i dessa punkter. Klaganden anser bland annat att det var ologiskt att finna att det förhållandet att en sjukdom som uppkommit tidigare förvärras eller kvarstår inte i sig kan medföra en allvarlig och irreparabel skada. Det överklagade beslutet brister i logik och är diskriminerande även på grund av att den läkarrapport som bilagts ansökan om interimistiska åtgärder (nedan kallad läkarrapporten), vilken borde presumeras vara rättsenlig och vilken skall läggas till grund för prövningen, inte alls har bedömts i beslutet. Av nämnda rapport framgår utan minsta tvetydighet att ett orsakssamband föreligger mellan det omtvistade beslutet och försämringen av klagandens hälsotillstånd.

19 I den mån som denna argumentation skall uppfattas som kritik mot förstainstansrättens ordförande för att denne inte prövat den grund som avser förekomsten av en eventuell allvarlig och irreparabel skada, bestående i att

klagandens sjukdom förvärrats till följd av det omtvistade beslutet, är det tillräckligt att erinra om att nämnda ordförande i punkt 29 i det överklagade beslutet faktiskt har kommenterat klagandens argument rörande hypotesen om att hans hälsotillstånd försämrats. I punkt 38 i nämnda beslut har samma ordförande bedömt den inverkan som det sökta uppskovet med verkställighet kan antas ha på "sökandens psykologiska och fysiska problem". Han uteslöt således inte, i motsats till vad klaganden hävdat, möjligheten att en skada bestående i ett förvärrat sjukdomstillstånd för klaganden kan föreligga.

20 I den mån som dessa argument syftar till att ifrågasätta förstainstansrättens ordförandes bedömning av den bevisning som förelagts honom, kan de inte tas upp till prövning.

21 Det skall nämligen erinras om att enligt artikel 225 EG och artikel 58 första stycket i EG-stadgan för domstolen får ett överklagande endast avse rättsfrågor. Det kan endast grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten. Förstainstansrätten är dels ensam behörig att fastställa de relevanta faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda uppgifterna om de omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter (beslut av den 15 december 2000 i mål C-361/00 P(R), Cho Yang Shipping mot kommissionen, REG 2000, s. I-11657, punkt 73). Domstolen är i princip inte heller behörig att bedöma den bevisning som förstainstansrätten godtagit och använt som stöd för sin fastställelse av de faktiska omständigheterna eller för bedömningen av dessa omständigheter. När de allmänna rättsgrundsatser och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det endast förstainstansrätten som skall bedöma vilket värde som uppgifterna i målet skall tillmätas (dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, Kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkt 66, beslut av den 5 februari 1998 i mål C-30/96, Abello m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-377, punkt 53, och av den 25 juni 1998 i mål C-159/98 P(R), Nederländska Antillerna mot rådet, REG 1998, s. I-4147, punkt 68).

22 Talan kan således inte bifallas på grund av någon del av den första grunden.

23 Genom sin andra grund har sökanden riktat kritik mot att det överklagade beslutet är otillräckligt motiverat. Sökanden har emellertid i detta avseende endast hänvisat till de argument som den åberopat till stöd för sin första grund och har anfört att den bristande motiveringen utgör den naturliga följden av den första grunden.

24 Eftersom talan inte kan bifallas på den första grunden, följer det med nödvändighet att talan inte heller kan bifallas på den andra grunden.

25 Genom sin tredje grund, som även den innehåller sex delgrunder, har klaganden hävdat att det överklagade beslutet grundar sig på en felaktig rättstillämpning och att det grundar sig på en felaktig tolkning och tillämpning av gemenskapslagstiftningen. För det första har förstainstansrättens ordförande felaktigt undersökt orsakssambandet mellan det omtvistade beslutet och den sjukdom som klaganden lider av i syfte att pröva om fråga var om ett skyndsamt fall eller inte. Enligt klaganden är detta orsakssamband ett tillräckligt men inte nödvändigt villkor för slutsatsen att fråga är om ett skyndsamt fall. För det andra var förstainstansrättens ordförande skyldig att kontrollera om andra omständigheter som innebär att fråga är om ett skyndsamt fall förelåg. Detta fel är ett resultat av sammanblandningen av begreppet gemenskapens ansvar (artikel 288 EG) och begreppet skyndsamt fall inom ramen för en ansökan om interimistiska åtgärder.

26 Vad gäller den första delen av nämnda grund, saknar klaganden fog för sin kritik mot det överklagade beslutet avseende att villkoren för att bevilja interimistiska åtgärder och villkoren för gemenskapens ansvar enligt artikel 288 EG har blandats ihop i beslutet. I ett förfarande om interimistiska åtgärder i vilket det, såsom i förevarande fall, har ansökts om uppskov med verkställigheten av en institutions rättsakt, är förekomsten av ett orsakssamband mellan den omtvistade rättsakten och den påstådda skadan en omständighet som är av betydelse för bedömningen av om saken är skyndsam. Enligt fast rättspraxis kan rätten

nämligen i ett interimistiskt förfarande endast bevilja en ansökan om interimistiska åtgärder om de är skyndsamma på det sättet att det är nödvändigt att de beslutas och får rättsverkan redan innan huvudmålet avgörs för att undvika en allvarlig och irreparabel skada för sökandens intressen (se exempelvis beslut av den 29 januari 1997 i mål C-393/96 P(R), Antonissen mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. I-441, punkt 27). Interimistiska åtgärder som inte är ägnade att hindra den allvarliga och irreparabla skada som åberopas av sökanden kan än mindre anses vara nödvändiga i det avseendet (beslut av den 30 april 1997 i mål C-89/97 P(R), Moccia Irme mot kommissionen, REG 1997, s. I-2327, punkt 44). Förstainstansrättens ordförande har således inte gjort någon felaktig rättslig bedömning när han på sådant sätt som han var skyldig att göra undersökt om beviljandet av uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet var ägnat att förhindra den påstådda skadan.

27 Vad gäller frågan huruvida förstainstansrättens ordförande var skyldig att kontrollera de övriga omständigheter som kan innebära att det skall anses fråga om ett skyndsamt fall, är det tillräckligt att konstatera att nämnda ordförande i det överklagade beslutet inte begränsat sig till att konstatera att något orsakssamband inte föreligger mellan den omtvistade rättsakten och klagandens hälsotillstånd. Nämnda ordförande angav nämligen dessutom i punkt 38 i nämnda beslut att "ingen omständighet gör det möjligt att dra slutsatsen att klagandens psykologiska och fysiska problem kan åtgärdas om förstainstansrättens ordförande förordnar om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet". Ordföranden har således på grundval av en analys av samtliga de omständigheter som var kända för honom givit uttryck för sin övertygelse att dessa omständigheter inte var tillräckliga för att det skulle kunna fastställas att ett sådant skyndsamt fall som klaganden åberopat var för handen.

28 Denna bedömning av förstainstansrättens ordförande, enligt vilken klaganden inte i tillräcklig grad har visat att det skulle kunna undvikas att hans hälsa skadades om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet beviljades, kan inte ifrågasättas inom ramen för ett mål om överklagande.

29 Genom den tredje grundens andra och tredje delgrund har klaganden hävdat att förstainstansrättens ordförande inte på något vis har beaktat det förhållandet att det omtvistade beslutet har medfört att hans sjukdom fortgått eller till och med

förvärrats, och att det inte kan krävas att han därutöver bortom allt tvivel skall visa att skadan med nödvändighet är en följd av att de sökta interimistiska åtgärderna inte har beslutats. Klaganden anser att det är tillräckligt att han visar att de faktiska omständigheter på vilka han grundar sitt påstående om att en sådan skada är förutsebar är för handen, vilket han på grundval av läkarrapporten gjort i förevarande fall.

30 Dessa argument motsvarar i sak de argument som utvecklats i samband med den första grunden. Argumentet skall avfärdas av samma skäl som dem som redovisats i punkterna 19—21 i förevarande beslut.

31 Genom den tredje grundens fjärde och femte delgrund har klaganden hävdat att förstainstansrättens ordförande har underlåtit att pröva huruvida den påstådda skadan var förutsebar i tillräcklig grad och om den var irreparabel eller svårligen reparabel.

32 Det är därvid tillräckligt att konstatera att förstainstansrättens ordförande inte har grundat sitt resonemang på att klagandens psykologiska och fysiska hälsotillstånd skulle vara fortsatt dålig eller till och med försämrat, utan att han fann att ett uppskov med verkställighet inte innebar att den påstådda skadan kunde undvikas. Nämnda ordförande var således inte skyldig att pröva om skadan var mer eller mindre förutsebar eller om den var reparabel eller inte.

33 Förstainstansrättens ordförande var inte heller skyldig att pröva om den påstådda yrkesmässiga skadan och den skada som åsamkats klagandens anseende var förutsebar eller reparabel, eftersom den i punkt 35 i det överklagade beslutet konstaterat att ett beslut att placera en tjänsteman som tidigare varit placerad på en delegation i ett tredje land i Bryssel inte är av sådan art att det kan vålla en

yrkesmässig skada på grund av att ett sådant beslut inte har drag av disciplinär åtgärd.

34 Genom den tredje grundens sjätte delgrund har klaganden hävdat att förstainstansrättens ordförande felaktigt har underlåtit att kontrollera om en omedelbar verkställighet av det omtvistade beslutet står i proportion till den ifrågavarande institutionens intressen.

35 Domstolens ordförande konstaterar i detta hänseende att detta argument i sak avser en intresseavvägning mellan klagandens intresse av att erhålla uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet och kommissionens intresse av att dess rättsaktens verkan skall bestå.

36 Efter det att förstainstansrättens ordförande funnit det visat att villkoret om att skyndsamhet skall föreligga är uppfyllt, var han inte längre skyldig att göra en intresseavvägning (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 14 december 1999 i mål C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines mot kommissionen, REG 1999, s. I-8733, punkt 61).

37 Av detta följer att talan inte kan bifallas på den tredje grundens sjätte delgrund och att talan således inte kan vinna bifall på någon del av den tredje grunden.

38 Genom sin fjärde grund har klaganden gjort gällande att förstainstansrättens ordförande på ett allvarligt sätt har missbedömt läkarrapporten genom att förklara att det omtvistade beslutet var den ursprungliga orsaken till sjukdomen, trots att det framgår av nämnda läkarrapport att nämnda beslut inte förorsakade uppkomsten av hans hälsoproblem, utan förvärrade dem.

39 I den mån som klagandens argument syftar till att rikta kritik mot förstainstansrättens ordförande för att denne inte uttryckligen har prövat bevisningen avseende en viss fråga, skall de avfärdas av de skäl som anges i punkt 21 i förevarande beslut.

40 I den mån som klaganden genom dessa argument ifrågasätter motiveringen av det överklagade beslutet på denna punkt, skall det erinras om det inte kan krävas av rättens ordförande att han uttryckligen uttalar sig om samtliga faktiska och rättsliga omständigheter som åberopats under förfarandet för interimistiska åtgärder (beslut av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 58, och i det ovannämnda målet Antonissen mot rådet och kommissionen, punkt 25). Det är tillräckligt att de skäl han anför, med hänsyn till omständigheterna i det konkreta fallet, vederbörligen motiverar hans beslut och gör det möjligt för domstolen att utöva sin prövningsrätt (beslut av den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 52, beslut av den 10 september 1997 i mål C-248/97 P(R), Chaves Fonseca Ferrão mot harmoniseringsbyrån, REG 1997, s. I-4729, punkt 20, och i det ovannämnda målet Nederländska antillerna mot kommissionen, punkt 70).

41 I förevarande fall har emellertid förstainstansrättens ordförande klart redovisat sin bedömning av situationen i punkt 38 i det överklagade beslutet.

42 Av detta följer att talan inte kan bifallas på den fjärde grunden.

43 Genom sin femte grund har klaganden kritiserat förstainstansrättens ordförande för att ha förvrängt de faktiska omständigheterna och för att vissa av konstaterandena i beslutet är behäftade med fel. Klaganden har särskilt kritiserat punkt 29 i det överklagade beslutet, i vilken hans uppgifter avseende sambandet mellan hans ångestdepressiva symptom och de kritiserade händelserna har förvrängts, samt punkt 39 i nämnda beslut, i vilken det felaktigt konstaterats att

verkan av det sökta uppskovet skulle vara att han placerades i ett yrkesmässig situation som är identisk med den som orsakade försämringen av hans hälsotillstånd. Den omständigheten att hans före detta enhetschef har lämnat tjänstestället har emellertid i grunden förändrat situationen.

44 Vad gäller punkt 29 i det överklagade beslutet kan det, i motsats till vad klaganden har anfört, konstateras att de formuleringar som förstainstansrättens ordförande använt sig av i huvudsak återger de formuleringar som klaganden själv använde sig av i sin ansökan om interimistiska åtgärder. Förstainstansrättens ordförande kan således inte kritiseras för att ha förvrängt de faktiska omständigheterna.

45 Vad gäller kritiken mot punkt 39 är det tillräckligt att konstatera att den avser en omständighet som inte var nödvändig för att motivera det överklagade beslutet (se punkt 16 i förevarande beslut), vilket innebär att kritiken i vart fall saknar relevans.

46 Klaganden har även kritiserat förstainstansrättens ordförande för att han i punkt 4 i det överklagade beslutet har underlåtit att nämna ett antal faktiska omständigheter, vilka klaganden i detalj har uppräknat, som han anser vara av avgörande betydelse för en korrekt beskrivning av händelserna. Det förhållandet att dessa omständigheter inte kommenterats i beslutet har gjort att kommissionens agerande inte har kunnat prövas och fördömas på ett lämpligt sätt.

47 I detta avseende skall det konstateras att förstainstansrättens ordförande inte på något sätt var skyldig att i sitt beslut återge den detaljerade beskrivning av de faktiska omständigheterna som lämnas i parternas inlagor.

48 Klaganden har dessutom inte på något vis visat att utelämnandet av uppgifter om vissa faktiska omständigheter i den del av det överklagade beslutet som rör tvistens bakgrund har haft till följd att förstainstansrättens ordförandes konstateranden har förvrängts. Nämnda utelämnande innebär inte, även om det skulle anses styrkt att det skett, att det överklagade beslutet skall anses vara ogiltigt.

49 Härav följer att talan inte kan bifallas på den femte grunden.

50 Genom sin sjätte grund har klaganden kritiserat förstainstansrättens ordförande för att likabehandlingsprincipen har åsidosatts, på så sätt att nämnda ordförande i punkt 35 i det överklagade beslutet har stött sig på förstainstansrättens ordförandes beslut av den 11 april 1995 i mål T-82/95 R, Gómez de Enterría mot parlamentet (REGP 1995, s. I-A-91 och II-297) och av den 21 maj 2001 i mål T-52/01, Schaefer mot kommissionen (REGP 2001, s. I-A-115 och II-543), trots att klagandens personliga förhållanden uppvisade betydande skillnader i jämförelse med dem som var i fråga i de ovannämnda båda målen.

51 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att hänvisningarna till de ovannämnda besluten i målen Gómez de Enterría mot parlamentet och Schaefer mot kommissionen endast rör fastställelsen av att placeringen av klaganden i Bryssel inte utgör någon disciplinär åtgärd, och att en eventuell ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet inom ramen för målet i sak av denna orsak i vart fall skulle göra det möjligt att ersätta den yrkesmässiga skada som den berörda parten anses sig ha lidit. Detta resonemang kan överföras på klagandens förhållanden, trots de skillnader avseende faktiska omständigheter som föreligger mellan dessa förhållanden och de förhållanden som låg till grund för de båda ovannämnda besluten.

52 Talan kan således inte bifallas på den sjätte grunden.

53 Genom sin sjunde grund har klaganden kritiserat förstainstansrättens ordförande för att denne åsidosatt hans rätt till hälsa och till fysisk och psykisk integritet, eftersom nämnda ordförande vägrade att medge att en risk för skada förelåg, trots att läkarintyg som kan styrka en sådan risk hade ingetts.

54 Denna grund har i själva verket till syfte att ifrågasätta förstainstansrättens ordförandes slutsats att det inte har visats att uppskovet med verkställighet av det omtvistade beslutet kan lösa klagandens hälsoproblem. Talan kan följaktligen inte bifallas på denna grund, av samma skäl som de som angivits i punkt 21 i förevarande beslut.

55 Genom sin sista grund har klaganden kritiserat förstainstansrättens ordförande för att denne inte på ett lämpligt sätt prövat om det villkor som avser *fumus boni juris* är uppfyllt, och klaganden har därvid i detalj upprepat de faktiska och rättsliga argument som han gjort gällande i sin ansökan i sak i förstainstansrätten.

56 I detta avseende skall det konstateras att enligt fast rättspraxis är villkoren för att bevilja uppskov med verkställighet kumulativa, vilket innebär att en ansökan om interimistiska åtgärder skall avslås när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 30, i det ovannämnda målet DSR-Senator Lines mot kommissionen, punkt 62, samt beslut av den 23 mars 2001 i mål C-7/01 P(R), FEG mot kommissionen, REG 2001, s. I-2559, punkt 50).

57 I förevarande fall har ansökan om interimistiska åtgärder avslagits på grund av att villkoret om att krav på skyndsamhet med de sökta åtgärderna skall föreligga inte var uppfyllt, och förstainstansrättens ordförande avstod från att pröva om de villkor för att bevilja uppskov med verkställigheten som avser *fumus boni juris* var uppfyllda.

58 Av detta följer att enligt fast rättspraxis kan, inom ramen för förevarande mål om överklagande, de grunder som avser frågan om åtgärderna vid ett första påseende framstår som befogade (*fumus boni juris*), men genom vilka bedömningen att de begärda åtgärderna inte är skyndsamma inte ifrågasätts, inte medföra att det överklagade beslutet helt eller ens delvis upphävs (det ovannämnda beslutet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 31, och beslut av den 15 april 1998 i mål C-43/98, Camar mot kommissionen och rådet, REG 1998, s. I-1815, punkt 40). Talan kan således inte bifallas på den åttonde grunden.

59 Av vad som anförts ovan följer att överklagandet skall avslås.

Rättegångskostnader

60 Enligt artikel 69.2 första stycket i rättegångsreglerna, som med stöd av artikel 118 är tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om så har yrkats. Enligt artikel 70 i samma rättegångsregler skall institutionerna bära sina kostnader i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda. Enligt artikel 122 andra stycket är dock artikel 70 inte tillämplig då en tjänsteman eller anställd vid en institution har överklagat en dom. Kommissionen har yrkat att klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna. Klaganden har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Luigi Marcuccio skall ersätta rättegångskostnaderna i domstolen.**

Luxemburg den 12 februari 2003

R. Grass

Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias

Ordförande